

Storlien

Antti Savela, galleri Lokomotiv, till 26 april

Slingor av musik strömmar ut från galleri Lokomotiv. Flera klanger gör sig hörda. Här pågår något polyfont - för att ta till det uttryck som etablerades av den ryske litteraturvetaren Mikhail Bakhtin. Stämmorna lockar mig innanför galleriets tröskel och jag blir stående framför en videoskärm där den utställande konstnären Antti Savela framför en virtuos rockdänga på elgitarr.

Förbindelserna mellan konst och rock and roll är förvånansvärt få. När detta skrivs ställer Bob Dylan ut 23 oljemålningar på Fredriksborgs slott i Danmark. Men motsatsen är ovanlig; att bildkonstnärer visar att de kan och gillar att spela rock and roll. Medan jag läste konsthistoria på universitet under 60-talet var jag inte ensam om att ta steget till att skriva om den livskraftiga konstformen rock and roll och dess artister. Och inte så få av de brittiska popmusiker som gjorde sig hörda då hade träffats på konstskolor. Det gällde både medlemmar i Beatles, Kinks, Rolling Stones och the Who. I bildkonstvärlden är det däremot få som låtsas om att de har några band till rockmusik. Dock hörde jag, i februari 2014, den mexikanske konstnären Gabriel Orozco betona hur viktigt det är med rock and roll och politik i hans liv.

Storlien är titeln på Antti Savelas utställning på galleri Lokomotiv. Mindre viktigt kan man tycka nu när han väl tagit plats i galleriet. Men bakgrunden är att han vistats i *Storlien* i sällskap med två finska musikanter, den klassiska pianisten Tuula och den sjungande naturbegåvningen Jorge. Savela visar två videoverk där dessa artister gör sina framföranden. Konsertpianisten Tuula håller sig inte för god för att spela på ett ostämt piano. Hon genomför sitt framträdande med värdighet i en salong stadd i samma förfall som pianot. Den sjungande naturkraften Jorge ger hals i sånger han hittat på själv - i samma stund som han framför dem, sägs det. Den tredje musikanten i rummet är Savela på elgitarr. Han gör något jag hört på musikfestivaler i Finland. Bara där har jag upplevt hur musiker inlevelsefullt och med äkta förkärlek gör coverversioner av andras kända låtar, som de överför till finska.

Utställaren Savela intar denna position även i utställningen i Lokomotiv. Han framhäver inte sig själv och är inte huvudpersonen. Han är där i sällskap med andra vars talang och konstnärskap han framhåller och ger plats åt. Här jämställer han olika musikgenrer och väsensskilda uttryck. Savela är en mångkunnig person som inte visar upp något CV. Man får veta att han bor och arbetar i Umeå. Däremot finns i galleriet en lång lista på de sammanhang ute i världen där han visat videoverk de senaste sju åren. Men video är

bara ett av de medier och hantverk han gjort till sina. Väl doserat fördelar han sina håvor i utställningsrummet. En blyertsteckning av en luggsliten kråka, några akvareller; porträtt av sångaren Jorge och en hare. En annan hare, gjuten i brons, blir mitt sällskap som betraktare och lyssnare där den sitter på betonggolvet. Det är inte ofta Savela ens ställer ut. Nu har han gjort en feel-good utställning. Än en gång kommer jag att tänka på ett koncept från populärkulturen, TV- serien *Så mycket bättre* där de medverkande artisterna framstår som så mycket större när de tolkar varandra än när de framträder själva.

Text och foto: Margareta Klingberg

Volym 2014-04-17